

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra KALANUS (1853?)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, III. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, III. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 54. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm03-shoot-idm140319431756496/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, III. Bind

- Som hverken Floder eller Bjerge standsed;
 Som Folkeslag han Tungemaal forened,
 Der tusind Mile skiltet ad i Rummet;
 En anden Skikkelse han Verden gav,
 Den halve Jord alt ligger for hans Fod,
 Og paa hans Vink den anden Halvdeel venter.
- SANKARA. Ja, vældig og vidunderlig han er.
 Dog er der Eet, som ei du har betænkt;
 Thi blandt et fjernt og fremmedt Folk han fødtes.
 Gaar Verdenssolen da i Vesten op?
 Fra Østen Lyset er.
- KALANUS. Men Guden selv,
 Lysbringeren, fra Vestens Rige kommer,
 Og kun hans Fremskridt baner Lyset Vei.
- SANKARA. Men hvi er da tilbage nu han gaaet?
 Hvi drog han ikke frem til Ganges' Bredder,
 Hvor Folket boer, som venter paa hans Komme?
- KALANUS. Det samme Spørgsmaal selv jeg gjorde ham,
 Hinn ene Gang, jeg for hans Aasyn stedtes,
 Da han mig bød, at følge sig til Persien.
 Naar — spurgte jeg med Frygt, men dog med Tillid
 Naar kommer du, o Konge, da tilbage,
 For Indiens Folk fra Mørket at befrie?
- SANKARA. Og Kongen svared?
- KALANUS. Taus han saae paa mig;
 Men da jeg gjentog: du igjen dog kommer?
 Gav han til Svar: Vær vis derpaa, Kalanus!
 Hvor Østen har sin Grændse, ligger min,
 Jeg kjender ingen anden. — Seer du, Moder!
 Til Hjemmet, ad en Omvei, gaar vor Fod.
 I vore Fædres Land, ved Ganges' Bredder,
 Der er det, han vil grunde Retfærd's Rige.
 Der paa sin Verdensthron skal vi see ham;
 Der skal vi hilse nær den gyldne Tid,
 Som Jorden ventet, men bestandig savnet;
 Og Lysets Seier skal løse Støvets Lænker,
 Og gjøre dobbelt skjøn os Dødens Vei.
- SANKARA. Ja, dobbelt skjøn sig viser Dødens Vei,
 Naar Salighedens Billed alt man eier.
 Men siig mig, Søn, hvi har for mig du dulgt
 Den Skat af Tanker, du saalænge glemte,
 Var ei jeg værdig til at dele den?
- KALANUS. Som kostbar Perlesnor jeg bar den hos mig,
 Men ikke strax min Rigdom selv jeg kjendte.
 Alt som jeg Meer erfarede, Meer oplevede,
 Fra Dag til Dag jeg føied Perler til.

Nu er den fuld, den kostelige Snor,
Nu dele du med mig den fulde Glæde:
Den være din, mens jeg dens Udspring søger!

(Gæser).

SANKARA. Vidunderligt! saa Himlen har sig aabnet;
Saa fra dit Paradis du ned er kommen,
Du Bramas Yndling, til os Støvets Børn.
Ei meer i Himlen jeg dig søge skal,
Men med et dødeligt, et halvblindt Øie
Din Herlighed paa denne Jord beskue.
Saa stor en Naade falter knap min Aand;
Ei denne Salighed jeg haged efter,
Ja, mere nær endog du tyktes mig,
Dengang jeg over Stjernerne dig søgte.
Men i din Vidsdom du har selv det villet;
Staa med din Guddomskraft da nu mig bli!
Thi før til Savn og Spøgelse kun vant,
Hvorledes taaler jeg saa høi en Vellyst?
Bered mig selv til Synet af dit Aasyn!
Gjør selv mig værdig til dit Blik at møde!
Bønhør mig, styrk mig, rens mig og forny mig!

Han ilte bort den lykkelige Søn —
Ja, i din Længsel søg kun Gudens Boligt!
Her ved din Gjenkomst skal dig Glæden hilse
Med alle sine Smykker. (Kælder.) Barkas! Barkas!

BARKAS (kommer fra Sidehuset).

Min Herskerinde!

SANKARA. Hvi saa mørkt dit Blik?
Hvor gaaer det Dyret?

BARKAS. Altid lige daarligt:
Den syge Fod er bolnet, Benet hovnet.

SANKARA. Den tro Kameel! Hvor sikkert den mig har
Ved Dag og Nat igjennem Ørknens Sandhav,
Mens villig af din Haand den lod sig lede.
Spar ei paa Olive; Barkas! Hvis du trænger,
Har her vi Adgang til Paladsets Forraad.

BARKAS. Jeg alt mig har forsynet. Intet mangler.

SANKARA. Saa har det Ærende jeg har til dig.
Min Søn og mig er Naade vederfarede,
Thi Himlens Glæde gjestet har vort Tag.
At Glædens Tegn nu hilse kan din Herre,
Naar fra den store Konge hjem han vender,
Maa du mig bistaa! Blomster du mig skaffe,
De skønneste, som Staden har i Eie,
De rigeste paa Farve og paa Duft,